Xavier Bosch

+ SEGUEIX-ME

21/04/2022

Una llista de Sant Jordi / L''omertà' de l'Estat

3 min 5

Una llista de Sant Jordi

Aquest Sant Jordi, amb paraigua o sense, em podré dedicar a passejar, remenar i comprar. Goso compartir, aquí, la llista que m'he fet per tenir llibres per a tothom. Per al meu germà, que li agrada entendre les claus de les coses, *Rússia, l'escenari més gran del món,* de Manel Alías. Per a la tieta que llegeix dues novel·les a la setmana, *Tots els mecanismes,* de Melcior Comes, i *Ens vèiem millor en la foscor*, de Monika Zgustova. Per a la cosina, que voldria viatjar i l'esquena no la deixa... *Un cafè a Roma,* de Josep Maria Fonalleras, perquè semblarà que hi hagi estat, i *Això no és Barcelona*, editat per Margarida Casacuberta i Mariàngela Vilallonga, el llibre/delícia sobre Nova York vista per autors catalans que hi van ser i la van descriure. Per al Santi, *Tots els colors del negre*, la investigació de Jordi Borràs per saber per on ens arribarà l'extrema dreta. A Catalunya i a Europa. Per al Lluís, *Quan s'esborren les paraules*, de Rafel Nadal, per completar la trilogia de les memòries familiars. Per a la Cristina i l'Albert, amb xalet i mascota, *Ràbia,* de Sebastià Alzamora. Al meu nebot, *Sucamulla*, de Magí Camps, contes eròtics que sempre van bé per a l'ànima. Per a la cunyada, *Mamut*, d'Eva Baltasar. Per a l'altra cunyada, *Nosaltres, després*, de Sílvia Soler. Per a l'Íngrid, *Morir-ne disset*, de Sergi Belbel, a veure si li agrada tant al paper com al teatre. Per al Marc, poeta, *El llibre d'Elionor*, la prosa onírica d'Antònia Carré-Pons. Per al Manuel, *Els moviments humans*, l'últim poemari –fins ara, esclar– de Narcís Comadira. Per al Marc Giró, *La vall de la llum*, de Toni Cruanyes, naturalment. Per a la meva filla, *Dones valentes*, de Txell Feixas i *Benvolguda*, d'Empar Moliner, perquè sàpiga el pa que s'hi dona, a la guerra i a la vida, si és que no és una redundància. A l'estimada parella, una rosa i *El petó del capità Kirk*, de Mònica Planas, el més impactant que s'ha escrit sobre televisió. Em temo, però, que potser ja el tindrà.

L''omertà' de l'Estat

Res que no sabéssim. L'any passat, per Sant Jordi, Roger Torrent va publicar un llibre titulat *Pegasus* amb un subtítol que, de tan eloqüent, era ja un espòiler: "L'Estat que ens espia". El llibre –a les lleixes de no-ficció– parlava de com una empresa israeliana disposa d'un software per hackejar mòbils. El dietari explicava com funciona el programa Pegasus, com treballa de fi el Citizen Lab i qui descobreix que hi ha personalitats independentistes espiades. En el cas de Roger Torrent, van ser uns periodistes de *The Guardian* i *El País* que el van avisar que, a la primavera del 2019, el seu mòbil hauria estat infectat voluntàriament per poder-ne extreure converses i informacions. El llibre no va ser el més venut de Sant Jordi però és un volum fonamental per entendre tot el que ha passat aquesta setmana. No era Roger Torrent, aleshores president del Parlament, l'única víctima. Ja s'han publicat 65 noms de personalitats catalanes amb anhels sobiranistes que haurien patit el mateix espionatge, amb el mateix sistema. Ordenat per qui? Aquesta és la gran pregunta. El llibre de Torrent insinua, clarament, qui són els dolents. Ja en aquell moment, Margarita Robles, ministra de Defensa, va tenir una conversa amb Torrent en què li va arribar a dir: "Fins on jo sé, no ha estat el CNI". La mateixa ministra va sortir ahir per respondre si el CNI disposa del programa Pegasus. Ni sí, ni no, ni blanc, ni negre... I aleshores va fer una d'aquelles frases que, de tan absurdes, converteixen la política espanyola en un relat a mig camí entre l'*omertà* mafiosa i una sarsuela còmica: "Tot el que fa el CNI és secret. Per tant, és molt fàcil imputar-li determinades actuacions perquè se sap que no es pot defensar". Com passar d'acusat a víctima en un moment, escudant-se en la confidencialitat. Quan van muntar els GAL, ¿van actuar parapetats rere el mateix secretisme oficial? Fa temps que a Espanya és més important l'estat que la democràcia. I, precisament per això, hi ha tanta gent que en volem tocar el dos.

Xavier Bosch és periodista i escriptor